

поставили по релситѣ вагони и групи сгради, а на
източниятъ вѣтъръ разстилаше черния гѣстъ
който буйно избликаше изъ машинния бомина.

Когато Бойковски се укопоти, навалищата около
му се бѣ неусѣтно разчистила и шумътъ — утихналъ.
Нѣкакви тежки мисли и чувства притискаха сѣрдцето
му и помрачаваха разсѣдъка му.

Иванъ се още мѣдрѣше до стѣната, и, сѣкашъ не
смѣеше да приближи господаря си, догдѣ този го не
повика.

Въ вагона дѣдо Генко най-послѣ седна, свали
тежкия си калпакъ, изтри потно чело и се дълбоко за-
мисли. Отъ шума около него нищо не чуваше.

По едно врѣме той издигна глава, въздъхна и
проговори въ себе:

— Нови врѣмена, нови хора, нови наредби и
обичаи!... Не сме вече за това врѣме: много рано
сме се родили! Обърна се свѣтътъ наопаки!... Какво
бѣше едно-врѣме, какво е сега и какво ли пъкъ ще
бѣде донявга?!.....

Пукъ подписи:

Н. Коларовъ

